

gula Gaertn. (निचुल), MED. 6. 3. — d) Dhanvantari, der bei der Quirlung des Oceans hervorgegangene Arzt der Götter, TRIK. 3, 3, 84. H. an. MED. HARIV. 1526. — e) N. pr. ein Sohn Viçala's COLEBR. Misc. Ess. I, 46, N. — 3) n. a) Lotus AK. 1, 2, 2, 41. H. an. MED. m. TRIK. 3, 3, 81. — b) die Zahl 1000,000,000 H. 874. COLEBR. Alg. 4. Vgl. पद्म.

घञ्ज (घञ् 3, a. + ञ्) m. ein Beinamen Brahman's TRIK. 1, 1, 26.

घञ्जवाधव (घञ् 3, a. + वा०) m. Sonne H. 96.

घञ्जभोग (घञ् 3, a. + भोग) m. Lotuswurzel ÇABDAK. im ÇKDr.

घञ्जयानि (घञ् 3, a. + योनि) m. ein Bein. Brahman's AK. 1, 1, 2, 12.

घञ्जवाहन (घञ् 2, b. + वाहन) m. ein Bein. Çiva's TRIK. 1, 1, 46.

— Vgl. घञ्वाहन.

घञ्जम् n. Gestalt Up. 4, 209. Vgl. घप्सम् am Ende.

घञ्जकस्त (घञ् 3, a. + कस्त) m. Sonne H. 96.

घञ्जो (2. घप् + जा) adj. wassergeboren P. 3, 2, 67, Sch. 6, 4, 41, Sch.

Vop. 26, 66, 67. घञ्जः RV. 7, 34, 16. कृसः 4, 40, 5.

घञ्जित् (2. घप् + जित्) adj. Wasser gewinnend, von Indra RV. 2, 21, 1.

घञ्जिनी (von घञ् 3, a.) f. ein lotusreicher Platz gaṇa पुष्करादि; = पद्मसमूह, = पद्मलता, = पद्मयुक्तेषु BHARATA im ÇKDr. वनाञ्जिनी KATHA. 21, 14.

घञ्जिनोपति (घञ्जिनी + पति) m. Sonne H. 97.

घञ्ज (2. घप् + द) m. 1) Wolke AK. 3, 4, 10, 91. H. an. 4, 223. MED. d. 2. — 2) Jahr AK. 1, 1, 2, 20. 3, 4, 10, 91. H. 139 (n., nach den Sch.: m. n.). H. an. MED. सञ्जुद्धे घप्येवमिः VS. 12, 74. M. 4, 168. 8, 30. 9, 81. 11, 27. u. s. w. JĀN. 1, 14. INDR. 3, 5. BRAHMA-P. in LA. 57, 10. घञ्जलक्षणम् Verz. d. B. H. 258, 9. Nimmt am Ende eines adj. comp. क an: त्रिंशद्-वृक्षः H. 1220. Vgl. वर्ष. — 3) ein Riedgras, *Cyperus hexastichyus communis* Nees, H. an. MED. Suçr. 2, 503, 21. — 4) N. pr. eines Berges H. an. — Wird auch घञ्ज geschrieben und von घञ् abgeleitet Up. 4, 100.

घञ्जतल (घञ् 2. + तल) n. N. eines astronomischen Werkes Ind. St. 2, 252, 15.

घञ्ज्यौ (instr. von einem f. घञ्ज) adv. aus Lust zur Wasserspende:

घञ्ज्या चिन्मुङ्गरा क्वाडनीवतः RV. 5, 54, 3.

घञ्जवाहन (घञ् 1. + वाहन) m. ein Bein. Çiva's H. 197, Sch. — Vgl. घञ्जवाहन und घनवाहन.

घञ्जसार (घञ् + सार) m. eine Art Kampher RĪG. im ÇKDa.

घञ्जिन् s. स्वाञ्जिन्.

घञ्जिर्मत् (von घञ्जिन्) adj. Wasser giessend, zugleich mit dem Ne-

bensinne: besamend (vgl. स्वाञ्जिन् und वषन्): यो घञ्जिर्मौ उदनिर्मौ इय-
ति प्र विद्युता रोदसी उत्तमाणाः RV. 5, 42, 14.

घञ्जैवत (2. घप् + दैवत) adj. die Wasser zur Gottheit habend, die Wasser verherrlichend: व्यचेनाञ्जैवतेन M. 8, 106. सूक्तं वाञ्जैवते जपेत् 11, 132. — Vgl. घञ्जिङ्.

घञ्धि (2. घप् + धि von धा) m. 1) Teich, See (सरस्) H. an. 2, 238.

MED. dh. 2. — 2) Meer AK. 1, 2, 2, 1. 3, 4, 10, 103. H. an. MED. Vid. 224.

KATHA. 12, 113. कार्याञ्धौ Hir. III, 120. — 3) (wegen der 7 Meere) eine Bezeichnung der Zahl sieben Çripati in Z. f. d. K. d. M. IV, 324.

घञ्धिकफ (घञ्धि + कफ) m. die für erhärteten Meerschäum geal-
tene kalkige Schulp des Tintenfisches, os Sepias AK. 2, 9, 105. H. 1077.

घञ्धिज (घञ्धि + ज) 1) adj. im Meere geboren. — 2) m. du. die beiden Açvin H. 182. — 3) f. ०जा berauschendes Getränk (entstand bei der Quirlung des Oceans) H. 903.

घञ्धिद्वीपा (von घञ्धि + द्वीप) f. die Erde TRIK. 2, 1, 1.

घञ्धिनगरी (घञ्धि + न०) f. N. pr. die Stadt Dvārakā TRIK. 2, 1, 15.

घञ्धिनवनीतक (घञ्धि + न०) m. Mond ÇABDAK. im ÇKDr.

घञ्धिपोन (घञ्धि + फेन) m. = घञ्धिकफ RĪG. im ÇKDr.

घञ्धिमण्डूकी (घञ्धि + म०) f. Perlenmuschel H. 1204.

घञ्धिशयन (घञ्धि + श०) m. im Meere ruhend, ein Bein. Vishnu's, H. 214.

घञ्ध्यमि (घञ्धि + मयि) m. Feuer im Meer H. 1100. — Vgl. वडवायि.

घञ्जत (2. घप् + भत) 1) adj. von Wasser sich nährend. — 2) m. Schlange TRIK. 1, 2, 5.

घञ्ज, घञ्जि u. s. w. s. u. घञ्, घञ्धि u. s. w.

घञ्जसचर्य (3. घ + ञ्) adj. unkeusch Nir. 4, 19.

घञ्जसचर्यक (3. घ + ञ्) n. Nichtenthaltensamkeit im geschlechtlichen Umgange, Beischlaf TRIK. 2, 7, 31.

घञ्जसाय (von 3. घ + ञ्) n. (eines Brahmanen nicht würdig) ein Noth- und Hülfesruf, den man etwa durch Mord und Todtschlag wieder-
geben könnte. घञ्जो घञ्जसायमब्रह्मसायम् PĀNĀT. 82, 18. भो घञ्जसाय-
मब्रह्मसायं वर्तते। मम शिशुरनेन चैरिणापहतः 101, 1. घञ्जैत्ययोगानन्दस्य
व्याडिना क्रन्दितं पुरः। घञ्जसायमनुक्रातजीवो योगस्थितो द्विजः॥ घना-
थशव इत्यथ बलादग्धस्तविद्ये। KATHA. 4, 111. 112. Vgl. im Prākṛt
घञ्जन्कषं घञ्जन्कषं ÇĀK. 92, 20. = घञ्ज्योक्तौ (im Drama) AK. 1, 1, 7,
14. H. 335.

घञ्जसा (von घञ्जसा) f. Andachtslosigkeit, unheiliges Gesinnung: मा
तं इन्द्र ते व्यं तुरायाड्युक्तासो घञ्जसा (instr.) वि दंसाम VS. 10, 22.

घञ्जसा (3. घ + ञ्) adj. 1) nicht von Andacht begleitet: न सोम इ-
न्द्रमसुतो ममाद् नाब्रह्मणो मघवानं सुतासः RV. 7, 26, 1. नाब्रह्मा यज्ञं मघ-
जोषति वे 8, 105, 8. — 2) von den Brahmanen abgesondert: नाब्रह्म त-
त्रमृषोति नातत्रं ब्रह्म वर्धते M. 9, 322.

1. घञ्जसा (3. घ + ञ्) m. ein Nicht-Brahmane P. 6, 2, 2, Sch. VS. 30, 22. AV. 5, 17, 8. 11, 1, 82. 12, 4, 43. 44. ÇAT. Br. 2, 3, 4, 39. 13, 4, 2, 17.

AIT. Br. 2, 19. M. 2, 241. 242. 7, 85. 8, 359 (KULL.: घञ्जसापो ऽत्र प्रहः).

2. घञ्जसा (wie eben) adj. ohne Brahmanen: ततदवकृतमेव यद्वाक्सा-
पो ऽराज्यः स्याद्यस्य राजानं लभेत समृद्धं तदेतद्ध त्वेवानवकृतं यत्तन्निषो
ऽब्राह्मणः स्यात् ÇAT. Br. 4, 1, 4, 6.

घञ्जसाय (3. घ + ञ्) n. 1) Verletzung des Heiligen, Bruch der
Weihe: येषामभयतो नाब्राह्मणायम् Āçv. Çr. 9, 8. — 2) = घञ्जसाय die Er-
klärer zu AK. 1, 1, 7, 14.

घञ्जकृत n. die durch Zusammenknäufen der Lippen entstehende Un-
deutlichkeit der Sprache: घोषाभ्यामब्रह्मकृतानां नद्धं डृष्टम् RV. PĀNĀT. 14,
2. Zusammenges. aus घञ्ज (eine das Brummen nachahmende Lautver-
bindung, vielleicht mit beabsichtigtem Anklang an ञ् sprechen mit
vorangeh. neg. घञ्) und कृत.

घञ्जिङ् (2. घप् + लिङ्) n. pl. (erg. सूक्तानि) bestimmte an die Wasser
gerichtete Gebete: घञ्जिङ्गानि जपेत् JĀN. 3, 30. — Vgl. घञ्जैवत.

झ s. घम्.